

Folkekirken, undtagen hvor Talen er om Grønlænderne, de fattigste Folk i vort Land, de Folk, som Danmark har tiltaget sig Herredømme over uden anden Adkomst end den, at vi kom først op til Grønland. Der følger man ikke den Grundsætning, at Folkekirken støttes af Staten, nej, man lader aarlig Grønlænderne betale de 36,000 Kr., som den grønlandske Mission koster. Til geologiske Undersøgelser i Grønland anvendes 10,000 Kr. Det er disse Undersøgelser, som nu faa Udslag i, at Staten har udstedt den ny Koncession paa Minedrift i Grønland, og hvorved der altsaa tilvejebringes Indtægter. Ligeledes er det dem, som ligge til Grund for Kryolitetselskabets Virksomhed deroppe. Det er altsaa Ting, som i og for sig ikke komme Grønlænderne til gode. Det forekommer mig, at det var noget, Statskassen rent og skært kunde betale, og at man ikke burde opføre det paa den grønlandske Handels Regnskab som noget, der skal komme ud af Grønlændernes Virksomhed.

Der er ogsaa andre Ting, f. Eks. Driftsudgifter. Ved alle almindelige Forretninger regner man ikke Etablerings- eller Anskaffelsesudgifter som Driftsudgifter, men tilvejebringer dem paa anden Maade, idet man som Regel kun forlanger, at disse Udgifter skulle forrentes og amortiseres af Driften. Man har nu f. Eks. købt et nyt stort Staalskib til omtrent 400,000 Kr. Der vilde dog være god Grund til, at Statskassen betalte dette Skib eller i alt Fald lagde Pengene ud og af Grønlænderne kun forlangte Forrentning af Beløbet samt mulig Amortisation. Det er det højeste, man kunde gaa til, men man skriver uden videre hele denne Udgift paa den grønlandske Handels Regnskab. Saadanne Udgifter, der naturligvis have fundet Sted Tid efter anden, ere Hovedaarsagen til, at der har været Underskud. Den Sum af 3½ eller 4 Mill. Kr., som ligger i Statskassen, vilde have været betydelig højere, hvis Statskassen havde afholdt disse Udgifter.

Endvidere er der en Post paa Budgettet, som hedder Bidrag til det grønlandske Kommunalvæsen. Ved denne Post er der i og for sig ikke noget at bemærke, thi det er rigtigt, at der til Grønlændernes Kommunalvæsen maa gaa nogle Penge, og disse Penge maa de have. Naar jeg nævner det her, er det, fordi man har tillagt det en særlig gunstig Betydning for Grønlænderne, bl. a. at de derved blive sikrede mod Nød, naar Fangsten er daarlig eller

paa Tider, hvor der ikke kan fanges. Foruden sin „Grundlov“, som den ærede Ordfører har omtalt, har Grønland ogsaa en Fattiglov. Jeg har læst disse Bestemmelser og kan vel ikke citere dem ordret, men jeg kan meddele det høje Ting Indholdet deraf. De omhandle altsaa den Maade, hvorpaa Danmark afhjælper Nøden blandt Grønlænderne. Der staar udtrykkelig deri, at alene af den Grund, at en Grønlænderfamilie lider Nød, at den intet har at leve af, skal den ikke have Hjælp, thi hvis man hjalp af den Grund, vilde Grønlænderne let forfalde til Dovenskab eller blive udygtige Fangere og derved blive demoraliserede. Dette er Meningen. Først naar de ere saa langt nede, at det kan befrygtes, at de ville gaa til Grunde, skal man hindre dem deri ved at hjælpe dem. Altsaa ikke før Grønlænderne komme paa det Standpunkt, at de ere lige ved at dø af Sult, skal deres Fattigvæsen træde til. Og det er deres egne Penge, der administreres paa den Maade! Men saa skulde man ikke tale i saa høje Toner om den Humanitet, der vises overfor Grønlænderne, thi den er meget problematisk og træder kun i Kraft, naar de ere lige paa Sultedødens Rand. Det er en Betragtningssmaade, man har gjort gældende andre Steder, den anvendes ikke alene overfor Grønlænderne. Det er ikke saa længe siden, det her i Danmark, naar der var Tale om Bespising af fattige Skolebørn, blev hævdet, at det var noget, man ikke skulde inklade sig paa, i alt Fald skulde man være meget forsigtig dermed, thi man borttog derved Forældrenes Ansvarsfølelse overfor Børnene. Det er virkelig blevet sagt for ikke ret længe siden. Man tænke sig, at det siges overfor arbejdsløse Folk, der ikke med deres bedste Villie ere i Stand til at skaffe det fornødne til Familiens Underhold! Man har virkelig overfor dem sagt, at man borttager deres Ansvarsfølelse ved at bispise deres Børn. Det er den samme Betragtningssmaade, som gøres gældende her, kun i en mere utilsløret, om jeg saa maa sige, mere raa Form, fordi Fattighjælpen i Grønland først indtræder, naar de ere lige ved at sulte ihjel.

Der er saaledes mange Forhold i Grønland, som kunde trænge til en grundig Undersøgelse. Derfor kan jeg ganske slutte mig til den Tanke, at man skal have en Kommission.

Jeg skal saa omtale den Maade, hvorpaa Handelen i det hele taget gaar for sig. Man køber Varerne oppe i Grønland